

1.1 ความจำเป็นและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ เพราะเป็นกระบวนการที่สำคัญในการพัฒนาคน ประเทศใดมีประชากรที่ได้รับการศึกษาอย่างเหมาะสมทั่วถึง ประเทศนั้นจะประสบความสำเร็จในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรม ทั้งนี้เพราะการพัฒนาประเทศไม่ว่าด้านใดต้องอาศัยกำลังคนเป็นปัจจัยสำคัญ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2526)

การศึกษาระดับประถมศึกษา ซึ่งจัดได้ว่าเป็นการศึกษาในระบบโรงเรียนเบื้องต้นที่ถือเป็นรากฐานสำคัญยิ่งในการพัฒนาคน จำเป็นจะต้องจัดให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด การจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษาที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติสามารถจัดการศึกษาให้กับเด็กวัยเรียนให้ได้รับการศึกษาถึงร้อยละ 80 โดยเกณฑ์ที่ใช้เป็นเครื่องชี้วัดคุณภาพทางการศึกษาของนักเรียนคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่ง Bloom (1976) กล่าวว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรหนึ่งที่บ่งชี้คุณภาพของนักเรียน เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวบ่งชี้ให้เห็นถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวทางการศึกษาเช่นนี้ จึงทำให้นักจิตวิทยาและนักการศึกษาหันมาให้ความสนใจเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นอย่างมาก เพื่อพยายามค้นหาลักษณะองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อนำไปใช้ในการส่งเสริม ช่วยเหลือ และป้องกันปัญหาอันอาจเกิดขึ้นกับนักเรียน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่เรื่องดังกล่าวมีความยุ่งยากซับซ้อน เพราะองค์ประกอบต่าง ๆ มากมายที่เป็นตัวแปรที่ผสมผสานกันอยู่ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน ปัญหาเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงเป็นปัญหาที่พบได้บ่อยในโรงเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลมาจากหลายองค์ประกอบ อันได้แก่ องค์ประกอบด้านเชาวน์ปัญญา และองค์ประกอบที่มิใช่เชาวน์ปัญญา ซึ่งเชาวน์ปัญญาเป็นความสามารถอย่างหนึ่งของมนุษย์ซึ่งเป็นนามธรรม และเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการดำรงชีวิตในสังคม ผู้ที่มีเชาวน์ปัญญาระดับต่ำมาก ๆ มักประสบปัญหาในการดำรงชีวิต ในทางตรงกันข้ามผู้ที่มีเชาวน์ปัญญาระดับสูง

นอกจากจะประสบความสำเร็จในชีวิตแล้ว ยังเป็นกำลังสำคัญในการสร้างสรรค์พัฒนาความเจริญ ให้แก่มนุษยชาติอีกด้วย ปัจจุบันได้มีการนำแบบวัดเชาว์ปัญญาไปใช้ตามโรงเรียนต่าง ๆ โดยอาจ นำไปใช้ในการสอบคัดเลือก การจัดชั้นเรียนหรือการแนะแนวและให้คำปรึกษา ทั้งนี้เพราะบุคคล โดยส่วนใหญ่มีความเชื่อที่สอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันว่าเชาว์ปัญญามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังที่ Binet (อ้างถึงใน ศุภลักษณ์ จารุรัตน์จามร, 2534) ได้สรุปถึง ความสัมพันธ์ของเชาว์ปัญญากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่าเชาว์ปัญญามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง .60 ถึง .64 ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการทำนาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

นอกเหนือจากองค์ประกอบข้างต้น ยังมีองค์ประกอบอีกด้านหนึ่งที่นักจิตวิทยาต่างยอมรับว่า มีผลในการช่วยส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาความสำเร็จทางการศึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นั่นคือ ความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นกระบวนการทางสมองที่คิดในลักษณะเอนกนิยมนำไปสู่การคิดค้น พบสิ่งแปลกใหม่ด้วยการคิดค้นเปลี่ยนแปลง ซึ่งองค์ประกอบด้านความคิดสร้างสรรค์นี้เริ่มมีผู้ให้ความสำคัญ ยิ่งขึ้น ดังจะเห็นได้จากการถูกบรรจุเข้าในหลักสูตรประถมศึกษาโดยให้ครูผู้สอนตระหนักถึงความ สำคัญและส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ให้เกิดขึ้นกับเด็กให้มากที่สุด ดังคำกล่าวที่ว่าหากประเทศใด ก็ตามที่สามารถแสวงหา พัฒนาและดึงเอาศักยภาพเชิงสร้างสรรค์ของคนในประเทศชาติออกมา ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้มากเท่าใด ยังมีโอกาสพัฒนาและเจริญก้าวหน้าได้มากเท่านั้น ซึ่งจาก การศึกษาของ Bentley (1962) พบว่า ความคิดสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนด้วย

ปัจจุบัน การวัดเชาว์ปัญญาและความคิดสร้างสรรค์ด้วยแบบทดสอบเป็นที่นิยมใช้และ ยอมรับกันมากกว่าวิธีการวัดแบบอื่น ๆ แบบทดสอบที่นิยมใช้สำหรับวัดและทำนายผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนของนักเรียนมีหลายแบบทดสอบ ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะนำเอาหลักและทฤษฎี การวาดภาพมาใช้ในการทดสอบ ด้านการวัดเชาว์ปัญญา ผู้วิจัยเลือกใช้แบบทดสอบวาดภาพคน (Draw A Person : A Quantitative Scoring System (DAP) ซึ่งเป็นแบบทดสอบสำหรับ วัดเชาว์ปัญญาที่มีความสะดวก และใช้ระยะเวลาในการทดสอบเพียง 15 นาที จัดเป็นแบบทดสอบ ที่ไม่ใช้ภาษาและมีลักษณะเสมอภาคทางวัฒนธรรม (Culture-fair Test) นอกจากนี้ยังพบว่า จะให้คะแนนเมื่อมีการวาดรายละเอียด และสัดส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเท่านั้น ไม่ได้ให้คะแนน ว่าส่วนที่วาดนั้นเหมือนของจริงหรือไม่ หรือไม่ได้คำนึงถึงคุณภาพทางด้านศิลปะเนื่องจากแบบทดสอบ ดังกล่าวเริ่มมีผู้ศึกษาเมื่อ 4-5 ปีที่ผ่านมา จึงทำให้ยังไม่เป็นที่แพร่หลายนัก และจากการศึกษา

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องพบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบดังกล่าวน้อยมาก ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำแบบทดสอบมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ส่วนด้านการวัดความคิดสร้างสรรค์นั้น ผู้วิจัยเลือกใช้แบบทดสอบที่มีแนวคิดทางด้านการวาดภาพและไม่ใช้ภาษาในการทดสอบเช่นกัน คือ แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์โดยอาศัยรูปภาพเป็นสื่อแบบ ก. ของทอแรนซ์ เพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่ยังไม่มีความคล่องในการใช้ภาษา จากความสอดคล้องกันของแบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับนี้ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำมาใช้ในการศึกษาความสัมพันธ์และทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

นอกจากปัจจัยด้านเชาวน์ปัญญา และความคิดสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว องค์ประกอบด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม อันได้แก่ เพศ รายได้ของครอบครัว ระดับการศึกษาและอาชีพของบิดา-มารดา ลักษณะของครอบครัว เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเช่นกัน ซึ่ง บุญเรียง ขจรศิลป์ (2524) ได้ศึกษาพบตัวแปรที่มีความสัมพันธ์และเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนไว้เป็น 2 ระดับใหญ่ ๆ คือ ตัวแปรระดับนักเรียน ได้แก่ เพศ อายุ เจตคติ ภูมิภาวะ แรงจูงใจ ระดับเชาวน์ปัญญา ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา ระดับการศึกษาและอาชีพของบิดามารดา เป็นต้น และตัวแปรระดับโรงเรียน ได้แก่ ประสิทธิภาพของครูผู้สอน คุณวุฒิของครู ขนาดของโรงเรียน ประสิทธิภาพของครูใหญ่ เป็นต้น สอดคล้องกับการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเชาวน์ปัญญาและตัวแปรทางสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของ ประทีป ท้าวกันญา (2531) ที่พบว่าตัวแปรคะแนนเชาวน์ปัญญา เพศ รายได้ของบิดามารดา หรือผู้ปกครองของนักเรียน ลักษณะของครอบครัว และช่วงถิ่นที่ห่างระหว่างพื้นที่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าสหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .5755 และสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 33

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าทั้งเชาวน์ปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ และฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความเกี่ยวข้องกับงานแนะแนว เพราะงานแนะแนวเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับการให้ความช่วยเหลือการป้องกันปัญหา แก้ไขปัญหาหรือส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาศักยภาพสูงสุดตามแต่ละบุคคล และเพื่อให้การแนะแนวเป็นไปอย่างถูกต้องสมบูรณ์นั้น จำเป็นจะต้องมีการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างละเอียด รอบคอบเพื่อที่จะได้รู้จักและเข้าใจนักเรียนได้อย่างถูกต้องยิ่งขึ้น ดังนั้นการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อให้รู้ถึงที่มาของปัญหาต่าง ๆ มีความจำเป็น เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์วินิจฉัยหาแนวทางแก้ปัญหา และช่วยเหลือได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม โดยผ่านกระบวนการ

เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ เครื่องมือที่มักนิยมใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และวินิจฉัยข้อมูลในปัจจุบันคือการใช้แบบทดสอบ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการใช้แบบทดสอบวัดเชาว์ปัญญา แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์และฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม เพื่อทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ซึ่งผลที่ได้จะทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและประสิทธิภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการนำผลการวิจัยและเครื่องมือไปพิจารณาใช้ประกอบงานแนะแนวและให้คำปรึกษา ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง เชาว์ปัญญา ความคิดสร้างสรรค์และฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1.2.2 เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 3,390 คน

1.3.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 451 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two-Stage Sampling) โดยมีวิธีการสุ่มดังนี้

1.3.2.1 แบ่งโรงเรียนออกเป็นกลุ่มตามขนาดของโรงเรียน 3 ขนาด ดังนี้

ขนาดใหญ่ ขนาดกลาง ขนาดเล็ก และทำการสุ่มโรงเรียนตามขนาดของโรงเรียนในแต่ละขนาด มาอย่างน้อยร้อยละ 10 โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

1.3.2.2 สุ่มนักเรียนจากโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนละ 1 ห้องเรียน โดยใช้วิธีสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) ยกเว้นกรณีที่มีโรงเรียนใดมีห้องเรียนระดับชั้นละ 1 ห้อง ผู้วิจัยใช้ห้องเรียนดังกล่าวเป็นกลุ่มตัวอย่าง

1.3.3 ตัวแปรที่ศึกษา

1.3.3.1 ตัวแปรพยากรณ์ (Predictor) ตัวแปรที่นำมาศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย

1) ตัวแปรด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ประกอบด้วยตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้

- (1) เพศ
- (2) ลักษณะของครอบครัว
- (3) ระดับการศึกษาของบิดา
- (4) ระดับการศึกษาของมารดา
- (5) อาชีพของบิดา
- (6) อาชีพของมารดา
- (7) รายได้ของครอบครัว

2) คะแนนเชาวน์ปัญญา ได้แก่

- (1) คะแนนเชาวน์ปัญญาที่ได้จากภาพวาดคนผู้ชาย
- (2) คะแนนเชาวน์ปัญญาที่ได้จากภาพวาดคนผู้หญิง
- (3) คะแนนเชาวน์ปัญญาที่ได้จากภาพวาดตนเอง

3) คะแนนความคิดสร้างสรรค์ ได้แก่

- (1) คะแนนความคล่องในการคิด
- (2) คะแนนความคิดริเริ่ม
- (3) คะแนนความคิดละเอียดละออ

1.3.3.2 ตัวแปรเกณฑ์ (Criteria) คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

จำแนกเป็น 5 วิชา ดังนี้

- 1) วิชาภาษาไทย
- 2) วิชาคณิตศาสตร์
- 3) วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
- 4) วิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัย
- 5) วิชาการงานพื้นฐานอาชีพ

1.4 ข้อตกลงเบื้องต้น

คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีการแจกแจงเป็น
โค้งปกติ

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1.5.1 คะแนนเชาว์ปัญญา หมายถึง คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวาดภาพคน (Draw
A Person: A Quantitative Scoring System (DAP)) ซึ่งเป็นแบบทดสอบโปรเจกทีฟ
(Projective technique) ที่ใช้วัดเชาว์ปัญญา ได้แก่ คะแนนเชาว์ปัญญาที่ได้จากภาพวาด
คนผู้ชาย คะแนนเชาว์ปัญญาที่ได้จากภาพวาดคนผู้หญิง และคะแนนเชาว์ปัญญาที่ได้จากภาพวาด
ตนเอง

1.5.2 คะแนนความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดความคิด
สร้างสรรค์โดยอาศัยรูปภาพเป็นสื่อแบบ ก. ของทอแรนซ์ (Thinking Creatively With
Picture Figural Form A) ใช้สำหรับระดับชั้นอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งประกอบ
ด้วยคะแนน 3 ด้าน คือ คะแนนความคล่องในการคิด คะแนนความคิดริเริ่ม และคะแนนความคิด
ละเอียดละออ

1.5.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนสอบปลายปี ของปีการศึกษา 2538
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำแนกเป็น 5 รายวิชา ดังนี้ วิชาภาษาไทย วิชาคณิตศาสตร์
วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต วิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัย และวิชาการงานพื้นฐานอาชีพ

1.5.4 ระดับการศึกษาของบิดา-มารดา หมายถึง ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา-มารดา
ซึ่งจำแนกเป็น

ระดับประถมศึกษา

ระดับมัธยมศึกษา

ระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า

ระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า

สูงกว่าปริญญาตรี

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาความสัมพันธ์และสร้างสมการพยากรณ์ ผู้วิจัยจำแนก

ระดับการศึกษาเป็นระดับประถมศึกษาและสูงกว่าระดับประถมศึกษา

1.5.5 อาชีพของบิดา หมายถึง อาชีพหลักของบิดา ซึ่งจำแนกเป็น

รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ

รับจ้าง

เกษตรกร (ทำสวน ทำนา ทำไร่ ฯลฯ)

ค้าขาย

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาความสัมพันธ์และสร้างสมการพยากรณ์ ผู้วิจัยจำแนกอาชีพของบิดาเป็นรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ และไม่รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ

1.5.6 อาชีพของมารดา หมายถึง อาชีพหลักของมารดา ซึ่งจำแนกเป็น

แม่บ้าน

รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ

รับจ้าง

เกษตรกร (ทำสวน ทำนา ทำไร่ ฯลฯ)

ค้าขาย

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาความสัมพันธ์และสร้างสมการพยากรณ์ ผู้วิจัยจำแนกอาชีพของมารดาเป็นรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ และไม่รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ

1.5.7 ลักษณะของครอบครัว หมายถึง ความเป็นอยู่ของนักเรียนในครอบครัวจำแนกเป็น

ลักษณะครอบครัวที่นักเรียนอาศัยอยู่กับบิดา-มารดา

ลักษณะครอบครัวที่นักเรียนอาศัยอยู่กับบิดา

ลักษณะครอบครัวที่นักเรียนอาศัยอยู่กับมารดา

ลักษณะครอบครัวที่นักเรียนอาศัยอยู่กับบุคคลอื่น เช่น ญาติ พี่น้อง หรือคนอื่น ๆ

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาความสัมพันธ์และสร้างสมการพยากรณ์ ผู้วิจัยจำแนกลักษณะของครอบครัวเป็นลักษณะครอบครัวที่นักเรียนอาศัยอยู่กับบิดา-มารดา และลักษณะครอบครัวที่นักเรียนอาศัยอยู่กับบุคคลอื่น (รวมกลุ่มนักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งด้วย)

1.5.8 รายได้ของครอบครัว หมายถึง จำนวนเงินที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนในการทำงานแต่ละเดือนของบิดา-มารดาของนักเรียน จำแนกเป็น

ไม่เกิน 3,000 บาท

3,001 - 6,000 บาท

6,001 - 8,000 บาท

มากกว่า 8,000 บาท

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาความสัมพันธ์และสร้างสมการพยากรณ์ ผู้วิจัยจำแนกรายได้ของครอบครัวเป็นไม่เกิน 3,000 บาท และ 3,001 บาทขึ้นไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านเชาวน์ปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ และฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม มีความสัมพันธ์มากน้อยเพียงใดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1.6.2 เป็นแนวทางในการนำตัวแปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์ไปทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เพื่อสนับสนุนหรือส่งเสริมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

1.6.3 เป็นแนวทางในการเลือกใช้เครื่องมือในการทดสอบได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อเอื้อประโยชน์ต่องานวิชาการ รวมทั้งงานแนะแนวและให้คำปรึกษา

1.6.4 เป็นแนวทางในการวิจัย ในการหาสาเหตุอื่นที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน